

Arrest

nr. 137 201 van 26 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 11 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sierraleonese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X te Freetown.

*Op 17 december 2010 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Op 4 juli 2011 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde op 8 november 2011 de weigeringsbeslissing van het CGVS. U ging ook tegen deze beslissing in*

beroep, maar dit beroep werd door de Raad van State verworpen op 27 december 2011. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 28 januari 2013 diende u een **tweede asielaanvraag** bij de DVZ in. Op 30 januari 2013 nam de DVZ een beslissing van weigering tot inoverwegingname van uw asielaanvraag (13 quater). U keerde niet naar uw land van oorsprong terug.

Op 19 november 2014 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de DVZ. U bleef bij uw eerdere verklaringen die u tijdens uw eerste asielaanvraag aanhaalde, namelijk dat u (verdere) vervolging vreest door de Sierraleonse overheid, omwille van uw (beweerde) betrokkenheid bij een ontsnapping van gevangenen uit de gevangenis van Pademba Road. Verder gaf u aan dat de zoon van uw oom aan Ebola overleed, dat een arts die eerder in Sierra Leone werkte Ebola kreeg en overleed aan de ziekte in Amerika, uw zus ziek was toen u laatst contact had met haar, u uw moeder – die in het door Ebola getroffen Kono district woont – reeds twee weken niet kon bereiken en er geen preventie en medicatie tegen Ebola bestaat. U legde twee documenten neer die u van de vzw Pigment kreeg en die handelen over de Ebola-epidemie in Guinee, Liberia en Sierra Leone.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat u asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag hebt uiteengezet. In dit verband dient te worden benadrukt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door het CGVS op 4 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd gegeven en dit omdat u niet aannemelijk maakte dat u daadwerkelijk werkzaam was als veiligheidsagent in de gevangenis van Pademba Road op 5 december 2010, zodat evenmin geloof gehecht kan worden aan uw vrees voor vervolging door de Sierraleonse overheid omwille van uw beweerde betrokkenheid bij een ontsnapping uit de gevangenis van Pademba Road op 5 december 2010. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 8 november 2011. U ging tegen de beslissing van de RVV in beroep, maar dit beroep werd door de Raad van State verworpen op 27 december 2011.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking de verklaringen die u in het kader van uw **derde asielaanvraag** aanbrengt, namelijk dat uw problematiek nog steeds actueel is en u (verdere) vervolging vreest door de Sierraleonse overheid, omwille van uw (beweerde) betrokkenheid bij een ontsnapping van gevangenen uit de gevangenis van Pademba Road (verklaring meervoudige aanvraag, dd. 19/11/2014, vraag 15), kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die – zoals u in uw ‘verklaring meervoudige aanvraag’, dd. 19/11/2014, vraag 15 zelf aangaf – volledig zouden voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. Er moet worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen, omdat u de oorzaak van uw problemen – namelijk dat u werkzaam was als veiligheidsagent in de gevangenis van Pademba Road op 5 december 2010 – niet aannemelijk maakte, zodat evenmin geloof gehecht kan worden aan uw vrees voor vervolging door de Sierraleonse overheid omwille van uw beweerde betrokkenheid bij een ontsnapping uit de gevangenis van Pademba Road op 5 december 2010. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd.

Met betrekking tot uw verklaring dat de zoon van uw oom aan Ebola overleed, dat een arts die eerder in Sierra Leone werkte Ebola kreeg en overleed aan de ziekte in Amerika, uw zus ziek was toen u laatst contact had met haar, u uw moeder – die in het door Ebola getroffen Kono district woont – reeds twee weken niet kon bereiken en er geen preventie en medicatie tegen Ebola bestaat, kunnen verder volgende bedenkingen worden geformuleerd.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criteria van de Conventie in verband worden

gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat “om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen”.

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de **pamfletten** die u **van de vzw Pigment** kreeg en die handelen over de Ebola-epidemie in Guinee, Liberia en Sierra Leone, moet daarnaast worden opgemerkt dat u aangaf dat u de documenten kreeg tijdens een demonstratie van vzw Pigment, maar er dient te worden vastgesteld dat het ‘verzoekschrift’ ongedateerd is, niet vermeld wordt wie de vzw Pigment vertegenwoordigt, uit welk land de persoon afkomstig is, waar en wanneer hij geboren is en waar hij verblijft (deze in te vullen vakken bleven leeg) en het evenmin ondertekend werd, waardoor u uw betrokkenheid bij deze organisatie / demonstratie van deze organisatie niet aannemelijk maakt.

Met betrekking tot de door u neergelegde ‘**certified true copy**’ van uw **geboorteakte (dd.1 maart 2009) en het door u neergelegde originele paspoort (N° E0094803, afgeleverd te Freetown Sierra Leone op 2/10/2012)** moet worden opgemerkt dat u deze elementen reeds ter kennis hebt gebracht naar aanleiding van uw **tweede asielaanvraag**, wat u zelf bevestigde (verklaring meervoudige aanvraag, dd. 19/11/2014, vraag 15), en waarbij de DVZ deze gegevens heeft beoordeeld en op 30 januari 2013 heeft beslist om ze niet in aanmerking te nemen (bijlage 13 quater). U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zodoende zijn deze gegevens niet nieuw in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Overigens dient te worden opgemerkt dat het feit dat u (iemand in uw plaats) bij de vertegenwoordiging van de Sierraleonse autoriteiten uw Sierraleoons paspoort aanvraag én verkreeg, aantoonde dat de door u ingeroepen ‘vrees voor vervolging’ ten aanzien van deze autoriteiten niet aan de realiteit beantwoord. Bovendien leverde de Sierraleonse autoriteiten dit document af, wat ze logischerwijze niet zou doen indien u daadwerkelijk gezocht werd.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de

vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), alsook een schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 alsook het beginsel van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur m.n. de motiveringsplicht, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de rechten van verdediging gekoppeld aan de zorgvuldigheidsplicht en hoorrecht.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met betrekking tot hierboven aangevoerde schendingen in hoofdzaak beperkt tot een uitvoerige theoretische uiteenzetting zonder deze ook maar enigszins te betrekken op de bestreden beslissing.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel *"doordat de verwerende partij in haar bestreden beslissing geen enkele motivatie opgeeft waarom verzoeker het subsidiair bescherming statuut in de zin van art. 48/4 van de vreemdelingenwet wordt geweigerd."*

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot het stellen dat hij voor wat betreft het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan zijn bewering gewerkt te hebben als veiligheidsagent hij hierover *"een zeer uitgebreide argumentatie heeft opgeworpen tijdens het verhoor, in de mate dat hem dit werd toegestaan binnen het korte tijdsbestek hetwelk hem werd toegekend, wat ook blijkt uit het verslag van het verhoor dd. 22.03.2011."*

Verzoeker verwijst ten slotte naar het feit dat alle rapporten stellen dat Sierra Leone geteisterd wordt door het ebola-virus en dat diverse familieleden van hem reeds ziek geworden zijn.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2.3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

2.4. Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgewezen bij beslissing van 4 juli 2011 en deze beslissing vervolgens bevestigd werd door de Raad op 8 november 2011 bij arrest nr. 69682 In dit arrest werd geoordeeld dat "(...)Verzoeker brengt geen documenten bij ter staving van zijn voorgehouden identiteit, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

Verzoeker legde incoherente verklaringen af aangaande zijn concrete betrokkenheid bij het voorgehouden incident. In de vragenlijst gaf hij immers aan dat zijn baas van een aantal vrouwen een zak met geld ontving en stelde hij vervolgens: "Daarna riep de baas mij, Prince en Amara bij zich. Hij gaf ons geld" (administratief dossier, stuk 11, vragenlijst, p.2). Bij het CGVS verklaarde hij dat de mensen buiten een deel van het geld kregen van zijn baas en dat hij niet wist of degene die binnen waren hiervan ook een deel kregen. Vervolgens gevraagd naar de namen van de collega's buiten die ook geld kregen, noemde hij benevens zichzelf nog drie andere personen doch vermeldde hij hierbij nergens de naam Amara (administratief dossier, stuk 4, p.6).

Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS (administratief dossier, stuk 4, p.8-10) blijkt dat hij (i) enerzijds verklaarde dat de politie acht tot negen van zijn collega's arresteerde naar aanleiding van de ontsnapping, doch anderzijds niet kon preciseren over wie van zijn collega's het zou gaan; (ii) niet wist waar deze collega's werden opgesloten, of zij al dan niet nog opgesloten zitten en of iemand van hen werd veroordeeld; (iii) verklaarde dat een aantal van zijn collega's door de ontsnapte gevangenen werd neergeschoten, doch niet kon aangeven over welke collega's het zou gaan; (iv) niet wist hoeveel gevangenen ontsnapten uit de gevangenis; (v) ondanks zijn verklaring dat het er velen waren en behoudens een zekere M., niet kon preciseren wie ontsnapte uit de gevangenis, en dit terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat verschillende namen van ontsnapte gevangenen werden vrijgegeven in de pers (administratief dossier, stuk 14: landeninformatie); (vi) aangaf dat de directeur van de gevangenis naar aanleiding van de ontsnapping werd ontslagen doch niet kon preciseren wanneer dit zou zijn gebeurd. Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk als bewaker betrokken zou zijn geweest bij het incident waarbij op 5 december 2010 een aantal gevangenen ontsnapte en ingevolge deze betrokkenheid het land zou zijn ontvlucht en zou vrezende te worden vervolgd, teneinde zijn persoonlijk veiligheidsrisico in te schatten zich omtrent het voorgaande zou hebben geïnformeerd na zijn vlucht naar België. Minstens kan worden aangenomen dat hij dit zou doen in het kader van zijn asielaanvraag en naar aanleiding van het gehoor bij het CGVS. Uit de informatie in het dossier en verzoekers verklaringen blijkt immers dat over de ontsnapping werd bericht in de kranten en in het nieuws (administratief dossier, stuk 4, p.8-9; stuk 14: landeninformatie).

Uit verzoekers verklaringen, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt bovendien dat hij sedert zijn aankomst in België geen contact meer had met mensen in Sierra Leone en dat hij hiervoor geen afdoende verklaring gaf. Nochtans kon redelijkerwijze worden verwacht dat hij voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen om contact te leggen met mensen die hij kent in Sierra Leone om zich op deze wijze te informeren over de nasleep van het incident ingevolge hetwelk hij het land zou zijn ontvlucht en aangaande de evolutie van de situatie en zijn problemen in zijn land van herkomst. Zo had hij zich op deze wijze op de hoogte kunnen stellen van het feit of hij al dan niet daadwerkelijk wordt gezocht in zijn land van herkomst, hetgeen een essentieel gegeven is ter beoordeling van het risico op vervolging in zijn hoofde.

Dat verzoeker kennelijk heeft nagelaten zich terdege te informeren omtrent de gevolgen van het incident dat de kern uitmaakt van zijn asielrelaas, getuigt van een manifest gebrek aan interesse voor zijn problemen en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees voor vervolging. Zijn nalatigheid ter zake klemt nog des te meer daar het lot van zijn gearresteerde collega's en de eventuele straffen die hem boven het hoofd zouden hangen essentiële elementen zijn op basis waarvan hij een correcte inschatting zou kunnen maken van het risico op vervolging in zijn hoofde bij een eventuele terugkeer naar Sierra Leone.

Verzoeker brengt tevens niet het minste begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden reisweg per vliegtuig naar België, hetgeen een bijkomende negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid en nog des te meer klemt daar hij omtrent zijn reisroute ongeloofwaardige verklaringen aflegt. Zo kon hij niet aangeven met welke vliegtuigmaatschappij hij naar België zou zijn gereisd. Evenmin wist hij hoeveel zijn reis in totaal zou hebben gekost. Voorts kon hij niet preciseren onder welke naam hij zou hebben gereisd en wist hij evenmin wat de naam en de nationaliteit zijn van de smokkelaar die zijn reis organiseerde en die hem naar België begeleidde (administratief dossier, stuk 4, p.4-5; stuk 11, verklaring, nr.35, 37).

Dient bovendien te worden opgemerkt dat zelfs indien verzoeker naar aanleiding van het ontsnappingsincident zou worden gezocht door de Sierra Leoneanse autoriteiten, quod non, hij geenszins aantoonde dat hij in zijn thuisland geen recht zou hebben op een eerlijk proces of onredelijk zou worden gestraft omwille van één van de vervolgingsgronden zoals omschreven in artikel 48/3, § 4 van de vreemdelingenwet.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten dat verzoeker in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt. Kritiek op de overige, overtollige motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van deze beslissing. Verzoekers kritiek dat verder onderzoek had moeten worden gevoerd is, gelet op het voorgaande, evenmin dienstig.

(...)”

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens zijn eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen te ontcrachten hierbij onder meer benadrukkend dat “een zeer uitgebreide argumentatie heeft opgeworpen tijdens het verhoor, in de mate dat hem dit werd toegestaan binnen het korte tijdsbestek hetwelk hem werd toegekend, wat ook blijkt uit het verslag van het verhoor dd. 22.03.2011.” dient te worden opgemerkt dat zijn betoog niet dienstig is. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.5. Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het onderhavige verzoekschrift op de volgende nieuwe elementen: “Verder gaf u aan dat de zoon van uw oom aan Ebola overleed, dat een arts die eerder in Sierra Leone werkte Ebola kreeg en overleed aan de ziekte in Amerika, uw zus ziek was toen u laatst contact had met haar, u uw moeder – die in het door Ebola getroffen Kono district woont – reeds twee weken niet kon bereiken en er geen preventie en medicatie tegen Ebola bestaat. U legde twee documenten neer die u van de vzw Pigment kreeg en die handelen over de Ebola-epidemie in Guinee, Liberia en Sierra Leone.”

2.6. Met betrekking tot het nieuwe element waarop verzoekers derde asielaanvraag berust stelde de bestreden beslissing terecht: “Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De

Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat “om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen”.

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn. “

2.7. Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Artikel 48/5 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Vervolg in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door :

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.*

§ 2. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door :

- a) de Staat, of*
- b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.*

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Bij het beoordelen of een internationale organisatie een Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst en bescherming verleent, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, wordt onder meer rekening gehouden met de richtsnoeren die worden gegeven in toepasselijke handelingen van de Europese Unie.

(...).”

Uit een samenlezing van voormelde artikelen blijkt dat om in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus de betrokkene enerzijds moet kunnen aantonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt en anderzijds dat dit risico uitgaat van (i) de autoriteiten van zijn land van herkomst of van (ii) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen of van (iii) niet-overheidsactoren waartegen de twee eerste genoemde actoren geen bescherming kunnen of willen bieden. Het reëel risico op ernstige schade moet met andere woorden veroorzaakt worden door een opzettelijk handelen of een in gebreke blijven van de overheden van een land of van een (internationale) organisatie die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst.

Het volstaat bijgevolg niet dat de aanvrager van subsidiaire bescherming aantoont dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt, hij moet eveneens bewijzen dat de overheden van zijn land hiervoor direct (omdat ze dit risico zelf veroorzaken dan wel dulden) of indirect (omdat ze tegen dit risico niet de nodige bescherming kunnen bieden) verantwoordelijk zijn.

Nog daargelaten dat het risico op besmetting van het ebola-virus in deze zuiver hypothetisch is kan worden vastgesteld dat het mogelijke risico op onmenselijke of vernederende behandeling overeenkomstig de bepalingen van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet hier niet kan worden toegeschreven aan het opzettelijk handelen van de autoriteiten of niet-overheidsactoren of het nalaten van de overheden hiertegen de vereiste bescherming te bieden.

Ten overvloede kan nog worden gewezen op punt 35 van de considerans van richtlijn 2011/95 dat preciseert als volgt: *"Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt."*

De documenten van de VZW Pigment die verzoeker bij het verzoekschrift voegde en die hij overigens reeds neerlegde bij het Commissariaat-generaal doen aan deze vaststellingen geen afbreuk.

2.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER